1

అత్తగారూ - నక్షలైట్లూ

ఆరోజు పేపర్లో నెల్లూరుజిల్లానుండి నక్సలైట్లని పోలీసులు అనుమానిస్తున్న యిద్దరు వ్యక్తులు తెల్లటి బట్టల్తో నల్లటి కళ్ళజోళ్ళతో మద్రాసువెళ్ళే బస్సు ఎక్కి పారి పోయారని నేను చదవడం విన్న మా అత్తగారు, "ఓరి వీళ్ళ తాళ్ళు తెగా! మద్రాసుక్కూడా వచ్చారా! యింకే ముంది?" అంటూ ఖంగారుపట్టం మొదలెట్టారు. వంటవాణ్ణి కేకేసి, వంటింటి బయట పాత్రసామాను ఒక్కటిగూడా వుంచొద్దు, అన్నీ లోపల పడెయ్యమని చెప్పారు. పనిమని షిని పిలిచి, బట్టలు బయట ఆరెయ్యొద్దని చెప్పారు. ఘూర్కావాణ్ణి కేకేసి, ఎవరు తెల్లబట్టల్తో, కళ్ళజోళ్ళతో వచ్చినా లోపలికి వదలొద్దనీ, లోపలి కెళ్ళాలని గొడవజేస్తే మెడబట్టి గెంటెయ్యమనీ చెప్పారు.

"అదేంటి, పెద్దమ్మగారూ! ఆ పారిపోయిన నక్స లైట్లిద్దరూ మీ పాతగుడ్డల కోసం, పాత్ర సామాన్లకోసం నేరుగా మీ యింటికే వస్తున్నట్లు అడావిడి చేస్తున్నారే! ఆళ్ళూ మణుసులే నమ్మా! ఆళ్ళు మామూలు దొంగలుగారు. ఆళ్ళల్లో శానా గొప్పగొప్పోళ్ళూ, సదువుకున్నోళ్ళూ వున్నా రంట," అన్నాడు హాల్లో సోఫాలు దులుపుతున్న మా పని వాడు, మా అత్తగారి హడావిడికి ఒళ్ళుమండి. తక్షణం మా

అత్తగారు వాడివైపు అనుమానంగా చూశారు. 'వాడూ ఒక నక్సలైటా....!' అన్న భావం ఆమె చూపుల్లో కనిపించింది. ఆ పైని వాడిమీద కూడా ఓ కన్ను వుంచాలి అనే అర్థంతో నా వైపు చూశారు.

టెలిఫోన్ బెల్ మోగింది. తీశాను.

మా బావగారు నెల్లూరునుంచి కుటుంబ సమేతంగా దక్షిణదేశ యాత్రలు చేయడానికి వచ్చారట! మమ్మల్ని చూచిపోదామని వస్తే ఘూర్కావాడు తరిమేశాడట. తను సొంతవాడినని చెప్పి లోపలికి రాబోతే మెడబట్టి గెంటాడట. వాడు గెంటడంలో తన కళ్ళజోడు కిందపడి పగిలిపోయిం దట! "యిదేనా మీరుచేసే బంధు మర్యాద? ఎంత భాగ్య వంతులైనా, ఎంత ఘూర్కాల్ని పెట్టినా, వచ్చినవాళ్ళను కుక్కల్లా తరిమిస్తారా! బంధువుల బాధ తప్పించుకోడానికా ఘూర్కాల్ని పెట్టారు? ఇక యీ జన్మకి మీ గడపలో కాలుపెట్టకుండా బుద్ధిచెప్పారు" అంటూ ఫోన్ పెటేశారు.

నాకు నోట మాట రాలేదు!

"ఏమిటే! ఎవ రా ఫోన్ చేసిందీ?" అని అడిగారు మా అత్తగారు. ఒక్క క్షణం ఆవిడమీద చాలా కోపం వచ్చింది నాకు. మా బావగారు మాట్లాడిం దంతా చెప్పాను.

"హయ్యో, యీ ఘూర్కా ముండావాణ్ణి దొంగ ల్దోలా! మన సొంతవాళ్ళొస్తె పొమ్మన్నాడా? చెప్పక పోయావా, యిట్లాంటి సంగతనీ?"

"నే చెప్పేలోపుగానే ఫోన్ పెట్టేశారు," అన్నాను.

"హయ్యో, నెత్తి రాతా! అయినా వాడి కా తొంద రేమిటి? 'మనం ఎందు' కిట్లా చేశామో అర్థం చేసుకో క్కర్లా? దొంగలు చెప్పివస్తారా ఏమిటీ? పైగా వాళ్ళు మామూలు మనుషులకంటే పెద్ద మనుషుల్లాగా వస్తున్నా రాయె! దొంగ లెవరో, దొర్లెవరో మన కెట్లా తెలుస్తుందీ? మా కాలంలో దొంగలైతే నల్లగా, నాపరాళ్ళలాగా, పట్టు కుంటే చిక్కకుండా జారిపోయి పారిపోయేందుకు ఒంటి నిండా నూనె రాసుకుని, దొంగతనాలకూ, దోపిళ్ళకూ వస్తూండే వాళ్ళు" అని మా అత్తగారు చెప్తూంటే మళ్ళీ టెలిఫోన్ మోగింది.

ఈసారి మాకు తెలిసినవాళ్ళూ, మావారికి బాగా స్నేహితులూ యింటికి వస్తే ఘూర్కావాడు చాలా విదిలించుకుని, "జావ్! జావ్!" అంటూ గెంటేశాడనీ, ఘూర్కాలకు పెద్దమనుషుల దగ్గిర ఎలా మసులుకోవాలో చెప్పమనీ చెప్పి, చాలా నిష్ఠురంగా మాట్లాడి ఫోన్ పెట్టేశాడు ఆయన.

ఈసారి మా అత్తగారు అడక్కుండానే విషయం అంతా చెప్పాను.

"ఊఁ....సరే ఆ ఘూర్కావాణ్ణి యిట్లా పిలువు," అన్నారు మా అత్తగారు, ఏదో ఆలోచిస్తూ. ఘూర్కాని ల్చాను. వాడితో చెప్పారు, బంధువులూ తెలిసినవాళ్ళూ స్తె లోపలికి వదలమని. వాడు ఒక్కక్షణం అయోం ంగా ఆమెవేపూ, నావేపూ చూసి, "అచ్ఛా, అమ్మా!" గేటువేపు వెళ్ళిపోయాడు.

మా అత్తగారు భోంచేసి కలకండ పెళ్ళ బుగ్గనతోసి హాల్లో కొచ్చారు.

మా యింటి ముందున్న 'లాన్'లో యిద్దరు మగ వాళ్ళు తెల్లటి దుస్తుల్లో, టోపీలు పెట్టుకుని, మా యింటి వేపు చూస్తూ, మేడమీద ఎన్ని గదు లున్నాయో, కింద ఎన్నిగదు లున్నాయో లెక్కపెడుతున్నారు.... మా అత్తగారి పైప్రాణాలు పైనే పోయాయి.

అన్నం తిని చెయ్యి కడుక్కుంటున్న నా దగ్గిరికి హడావిడిగా పరుగెత్తుకొచ్చి నా చెవులో చెప్పారు— "ఆ వచ్చిన వాళ్ళిద్దరూ పారిపోయారని పేపర్లో వేసిన సెక్సలేట్లలాగా తెల్లటి బట్టల్తో, టోపీల్తో, కళ్ళజోళ్ళతో, అచ్చు అట్లాగే వున్నారు, కావాలంటే నువ్వు కిటికీదగ్గి ర్నుంచి చూడు. బాగా కనిపిస్తారు," అంటూ కిటికీదాకా నన్ను కాస్త వంగి నడవమన్నారు, వాళ్ల కంటబడకుండా. అప్పుడే అన్నం తిన్న నేను వంగలేని స్థితిలో అవస్థపడి ఎట్లాగో కిటికి దగ్గిరికి శరీరాన్ని చేరేసి, బయటికి తొంగి చూశాను. నిజమే! ఆమె ఖంగారుకు కారణం లేకపోలేదు. ఇప్పు డేం చేయడం? ఒకవేళ వాళ్ళు మామూలు మనుషులై వుంటే అనవసరంగా అభాసు అవుతుంది. నా సందేహాన్ని వెలిబుచ్చాను.

"నీ కేమన్నా మతిపోయిందంటే? వాళ్లు మామూలు మనుషులైతే నేరుగా వస్తారు, మనతో మాట్లాడుతారు, పెద్దమనిషి తరహాగా! చూడు, చూడూ! వాళ్ళిద్దరూ, మేడ మీద ఎన్ని గదు లున్నాయో, ఎట్లా వెళ్ళి దొంగతనం

చెయ్యొచ్చో ఒకళ్ళకొకళ్ళు బోధించుకుంటున్నారే!" అని ఆమె చెపుతూవుంటే, యింటి వేపు వాళ్ళిద్దరూ చూసి మాట్లాడుకోడం అటాగే కనిపించింది.

"ఇంకా చూస్తావేంటే? తొందరగా అబ్బాయికి ఫోన్ చెయ్యి," అంటూ మా అత్తగారు నన్ను తొందర చేయడం మొదలెట్టారు. ఎట్లాగో ఆ టోపీలవాళ్ళ కంటబడకుండా, హాల్లోకొచ్చి, ఫోన్ చేసి, మావార్ని అర్జంట్‌గా యింటి వేపు రమ్మని చెప్పాను.

"సంగతేమిటి?" అన్నారు.

"ఇంటి వేపు వస్తే మీకే తెలుస్తుంది" అని పెట్టేశాను ఫోన్.

పక్కా కాంపౌండే గనక మావారు హడావిడిగా వచ్చేశారు. వారితో మా మేనేజరుకూడా వచ్చాడు, నా సంతకాలేవో కావాలని.

మావార్ని చూస్తూనే ఆ టోపీలవాళ్ళు "హల్లో సార్!" అంటూ మా వారి దగ్గరికి రావడం, మావారూ, "హల్లో, సార్! మీరింకా షూటింగ్ ఆరంభించలేదా? ఏరీ మీ బృందం అంతా? ఇంకా రాలేదా?" అంటూ వాళ్ళతో మాట్లాట్టం చూసి మా అత్తగారూ, నేనూ తెల్లబోయాం.

తీరా మా వారూ, వాళ్ళూ మాట్లాడినదాన్నిబట్టి వాళ్ళెవళో ఫిలిం ప్రొడ్యూసరూ, డైరెక్టరూ అని తేలింది. మా యింటి ముందు భాగం వాళ్ల పిక్చెరుకోసం షూట్ చేసుకోడానికి వచ్చారట.

వాళ్లతో మాట్లాడి మా దగ్గిరికొచ్చి, "ఎందు కంత అర్జంట్‌గా రమ్మని ఫోన్‌చేశావ్?" అని అడిగారు మా వారు.

ఏం చెప్పాలో తోచక మా అత్తగారివేపు చూశాను. ఆవిడ కాస్త తెప్పరిల్లి, "అదేరా! వాళ్లెవరో మాకు తెలీక పాయే! వాళ్లిద్దరూ యింటి వేపు చూస్తూ నిలబడితేనూ-"

"దొంగ లనుకున్నావు, అంతేనా?" అన్నారు మా అత్తగారి మనస్తత్వం బాగా తెలిసిన మావారు నవ్వుతూ.

"అవున్రా! యీ రోజు పేపర్లో యిద్దరు తెల్ల పంట్లాలూ, టోపీలూ, కళ్ల జోళ్లు వేసుకుని—"

"అవు నవును! కరెక్ట్ కరెక్ట్! పెద్దమ్మగారూ! మీ రనుకున్నదాంట్లో పొరపా టేంలేదు. ఆ గుర్తులన్నీ వీళ్లిద్దరి దగ్గిరా కొట్టొచ్చినట్లు కనిపిస్తున్నాయి. కాలం మారుతోంది. ఇదే రష్యాలో అయితే—" అని మాటకుముందు రష్యా పేరు చెప్పందే మాట్లాడని మా మేనేజరు యింకా ఏమో చెప్పబోతూంటే-

"నువ్వుండవయ్యా! అసలే అనవసరంగా ఆమె భయపడుతూ వుంటే లేనిపోనివి చెప్తావే! ప్రొద్దుట ఆఫీసు కొచ్చింది మొదలు నీకు రష్యా గురించీ, రాజకీయాల గురించీ మాట్లాట్టంతప్ప వేరే పనిలేదు" అన్నారు మావారు.

రష్యా మాట వినగానే మేనేజరు ముఖం ఎఱ్ఱజెండాలా జేవురించింది.

"అదేమిటి, సార్! రష్యా గురించి నేనేం మాట్లాడాను? అక్కడ వర్కర్సుకు వాళ్లిచ్చే సౌకర్యాలూ, సమాన

హక్కులూ, వాళ్లు పనిచేసే పద్ధతులూ గురించి మాట్లాడాను.''

''ఆ పద్ధతుల్లో మీరు పనిచేయగలరటయ్యా! నెలకు పదిహేను రోజులు 'లీవు' పెట్టి యింట్లో కూర్చోగలరా! అసలు 'లీవు' యిచ్చేవాడూ, పుచ్చుకునేవాడూ అంటూ వుంటేగదయ్యా! రష్యాలో రెక్కాడితేనే డొక్కాడుతుంది. లేకపోతే కాళ్ళు కడుపులో పెట్టుకొని పడుకోవాల్సిందే! అసలు మీ అందరికీ రోగం కుదరాలంటే రష్యానుంచి కొందరు ఫ్యాక్టరీ వర్కర్సును పిలిపించి, మన యిండియాలో ఫ్యాక్టరీకి ఒకడ్ని చొప్పున పెట్టి, మనవాళ్లని వాళ్లకింద పనిచెయ్యమని చెప్పాలి. అప్పుడుగాని మీ అందరికీ తెలిసిరాదు. దూరపు కొండలు నునుపు. కడుపులో చల్ల కదలకుండా కబుర్లతో కాలక్షేపం చేయడానికి రష్యావాళ్ళు టైమ్ యివ్వరయ్యా! అక్కడ మనుషులు మరల్లాగా పని చేస్తారు. గుర్తుంచుకోండి.'' అంటూ మా వారు రష్యా భక్తుడైన మా మేనేజరు కొాక 'డోస్' యిచ్చారు.

వెలవెల బోతున్న మేనేజరు, ''అదేమిటి సార్! నేనేదో తమాషాకి మాట్లాడుతుంటాను, మీరు సీరియస్‌గా తీసుకొన్నారు.''

''అబ్బే! నేనూ తమాషాగానే నీకు వున్న విషయం చెప్పాను. అంతే!'' అని మేనేజరుతో అని, ''అమ్మా! వాళ్ళు దొంగలు కారు, మనకు తెలిసినవాళ్ళు, మనకు దగ్గిర బంధువులు కూడా. ఆ యిద్దర్లో ఒకాయన మన పరంధామయ్య బాబాయి అల్లుడే!'' అని మావారు చెప్తూంటే—

"ఎట్టాగూ! మరి అట్లాంటివాడు నేరుగావచ్చి పలక రించి పోవచ్చుగా! అయితే వీడి కిప్పు డెంతమంది పిల్లలూ?"

"అదంతా నే నడగలే దమ్మా........వాళ్ళకి మంచి నీళ్లా మజ్జిగా ఏదైనా కావాలంటే యిప్పించండి........ కుర్చీలు నాలుగు అటు పంపించండి." అని మాతో చెప్పి, "సంతకాలు తీసుకుని త్వరగా రావయ్యా!"—అని మేనే జరుతో చెప్పి ఆఫీసు వేపు వెళ్లిపోయారు మావారు.

"ఓరి వీళ్ళింట వానగురవా! - అన్యాయంగా దొంగ లనుకున్నానే!"

"మీ రనుకున్నదాంట్లో అన్యాయం ఏమీలేదు పెద్దమ్మ గారూ! - యిది జరిగిన సంగతే! ఎప్పుడో కాదు ఎక్కడో కాదు, మా బావమరిదిగారి వూర్లో వాళ్ళ పక్కింట్లోనే జరిగింది" అంటూ ముక్కుపొడి డబ్బా మూత తీస్తూ సోఫాలో కూలబడ్డాడు మేనేజరు.

మా అత్తగారు ఆత్రుతగా, "ఏం జరిగిందయ్యా? త్వరగా చెప్పు!" అంటూ అతని కెదురుగా వున్న సోఫాలో కూచున్నారు.

"ఏం చెప్పమంటారు పెద్దమ్మగారూ! ఆ కథ విని పాపం ఆ పిల్ల జీవితం ఏమైపోయిందో నని నేనూ, మా ఆవిడా చాలా బాధపడ్డాం. దుర్మార్గుడు, సూటూ బూటూ వేసుకుని స్టయిల్‌గా వాళ్ళకు దగ్గర బంధువుననీ, మద్రాసులో పెద్ద ఉద్యోగం చేస్తున్నాననీ, శలవుల్లో వచ్చాననీ, తనకు నా అన్నవాళ్లంతా పోయారనీ చెప్పి, వాళ్ళు నమ్మేట్లు వాళ్ల

బంధువుల పేర్లూ వరసలన్నీ చెప్పి వాళ్ళింట్లో దిగాడట. బంధువుల కుర్రాడేగదా, అని వాళ్ళు చాలా మర్యాద చేశారట. ఇంట్లో బంగారుబొమ్మలాంటి పెళ్ళీడు కొచ్చిన పిల్లకూడా వుంది. ఆ పిల్లను పెళ్ళాడమని ఎప్పుడో అతని పినతల్లి మరీమరీ చెప్పి ప్రాణాలు విడిచిందని చెప్పి వాళ్లను నమ్మించాడు. వాళ్ళూ అంత పెద్ద వుద్యోగం చేసే అతను అల్లుడు కావడం అదృష్టంగానే భావించారు. ఎటూ కాబోయే భర్తే గదా అనుకుని ఆ పిల్లకూడా 'బావా, బావా' అంటూ చనువుగా అతనితో మాట్లాట్టం, అతని కేం కావాలో చూట్టం మొదలెట్టింది. ఒక రోజు ఇంట్లో పెద్దవాళ్ళు లేని టైమ్ చూసి బలవంతంగా ఆ పిల్ల శీలం చెడ గొట్టాడు. అలాసాగిస్తూ ఈవిషయం పెళ్ళిదాకా రహస్యంగానే వుంచ మని ఆ పిల్లను ప్రతిమాలుకున్నాడు."

"యింతకీ ఆ బుద్ధిలేని గాడిదెట్లా ఒప్పుకుంది?" అని అడిగారు మా అత్తగారు.

"బావనే గదా అంటూ బలవంతం చేస్తే పల్లెటూరి పిల్ల ఏం చేస్తుంది చెప్పండి? పైగా ఒకసారి కాలు జారిం తర్వాత యిక కాదంటే పెళ్ళి చేసుకోడేమోనని కూడా భయ పడి వుంటుంది. తీరా పెళ్ళి రేపు అనేంతవరకూ ఆ పిల్లతో తన పశువాంఛ తీర్చుకుంటూ వచ్చిన ఆ దుర్మార్గుడు తెల్లి వారితే పెళ్ళి అనగా ఆ రోజు రాత్రి తన ఒళ్ళో పడుకుని వున్న ఆ పిల్లకు మత్తు మందు యిచ్చి పెళ్ళికి తెచ్చిన వెండి సామాన్లూ, నగలూ, బట్టలూ, యింకా యింట్లో వుండే వెండి బంగారు వస్తువులూ అన్నీ రెండు మూడు పెటెల నిండా వేసుకుని వెళ్ళి పోయేట్ట."

"ఆఁ - హారి దుర్మార్గుడా! మరి ఆ పిల్లగతో?"

"అధోగతి!"

"అయితే అన్ని పెట్టెలూ ఒక్కడు ఎట్లా తీసుకెళ్లాడండీ?" అన్నాను నాకు సందేహం వచ్చి.

"అదేనమ్మా చెప్పొస్త!....వాడొక్కడు కాదుగా! అలాంటి దొంగ ముఠా వుందిట. ఒక్కో యింటి లోతు పాతులూ, వివరాలూ తెలుసుకుని ఆ యింట్లో బంధువుల్లా వచ్చి తిష్ఠవేసి యిట్లాంటి దొంగతనాలు చేస్తున్నారట. ఆ పిల్ల తల్లిదండ్రుల ఘోష చెప్తూంటే గుండె తరుక్కుపోతుంది."

"హయ్యో! హయ్యో! ఎంత ఘోరం! యింతకీ ఆ పిల్ల చచ్చింది ఏమైందీ?"

"అది చావబోయిందట బావిలో దూకి. ఎట్లాగో బయటికి తీసి బ్రతికించారట. యిక ఆ వూళ్లో తలెత్తుకోలేక ఆ పిల్లను తీసుకుని వూరు విడిచి వెళ్ళిపోయారట.... యింతకీ ఎందుకు చెప్పొచ్చానంటే బంధువులమని కూడా వస్తున్నారు దొంగలు."

"చూశావంటే! యిందాక మీ బావగారు ఫోన్లో నిష్ఠరాలు ఆడాడు, ఘూర్కా చేత గెంటించారని అంటివే! యిప్పుడీ కథ వింటే బంధువుల మంటూ వచ్చిన వాళ్ళ ముఖంమీద ఉప్పు నీళ్ళు చల్లాల్సిందేగా! వీళ్ళ కొక్కొపాలొస్తే నన్నేం చేస్తాయి? నేనిక చస్తే బంధువు అనే వాడిని గేట్లోపల కాలు పెట్ట నివ్వను. దొంగ వెధవలు! బంధువులట బంధువులు!" అంటూ మా అత్తగారు బంధు రూపంలో

వచ్చే దొంగల్ని దుయ్యబడుతూ వుంటే నేను సంతకాలు చేసిన పేపర్లు తీసుకుని, మేనేజరు తృప్తిగా ఒక్క చిటికె ముక్కుపొడి పీల్చి ఆఫీసు కెళ్ళిపోయాడు.

మేనేజర్ వెళ్ళిపోగానే కాస్త నడుం వాలుద్దామని వంటింటి వసారా వేపు వెళ్ళబోతున్న మా అత్తగారు, "అవ్వా!" అనే పిలుపు విని వెనక్కి తిరిగింది.

ఇరవై ఏండ్ల కుర్రాడు, సూటూబూటూ వేసుకుని టిప్‌టాప్‌గా చేతులో చిన్న సూట్ కేస్‌తో, చిరునవ్వుతో మా అత్తగారి వేపు చూస్తూ నిలబడ్డాడు. ఎవరో ఆ కుర్రాడు నాకూ తెలీలేదు—బహుశా మా అత్తగారి బంధుకోటిలో వాడేమో, ఆమెకు తెలుసు కాబోలు అనుకుని ఆమె వేపు చూశాను. ఆమె నాకంటే అయోమయంగా ఆ కుర్రాడి దగ్గిరి కెళ్ళి ఎగాదిగా చూసి, "ఎవడ్రా నువ్వు? ఒరే గోపాలూ! ముందు వీణ్ణి బయటి గ్గెంటూ! అవ్వా అట అవ్వా!....దొంగ వెధవ, నడువు ముందు బయటికి," అంటూ ఆవేశంతో ఆ వచ్చిన కుర్రాణ్ణి తరుముకుంటూ బయట వరండాలోకి పోయింది.

ఆ కుర్రాడు వెలవెలబోతూ, వెనక్కి వెనక్కి అడుగులు వేసుకుంటూ వెళ్ళి, ఒక్క క్షణం నిర్ఘాంతపోయి నిలబడ్డాడు. వెంటనే తెప్పరిల్లి, "అదేం టవ్వా! నేను పరాంకుశంగారి మనవణ్ణి. చిన్నప్పుడు మీ ఒళ్లో కూర్చొని ఆడుకునేవాణ్ణి...."

"అవునవును! నా ఒళ్లోనే ఆడుకున్నావులే దొంగ వెధవా! నీ దొంగ టక్కులు నేను తెలుసుకో లేననుకు

న్నావా? నడువు ముందు బయటికి. యిదేం పల్లెటూరు కాదు మోసం చెయ్యడానికి. పోతావా? గెంటించమంటావా?" అంటూ మా అత్తగారు గర్జించారు.

ఆ కుర్రాడు గుడ్ల నీళ్ళు కుక్కుకుని మారుమాట్లాడ కుండా గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోయాడు.

ఓవైపు నా అంతరాత్మ ఎందుకో ఆ కుర్రాడు దొంగ కాదు, బంధువు లబ్బాయేనని ఘోష పెడుతోంది. మా అత్త గారి కెట్లా నచ్చ చెప్పడం? అసలే దొంగల భయంతో మతి చెడివున్న మా అత్తగారికి ఆ సమయంలో నేనేం చెప్పినా నన్ను కూడా నక్సలైట్ అని అనుమానించే స్థితిలో వున్నది.

"చూడవే! దొంగ వెధవ, బంధువట బంధువు! పైగా చిన్నప్పుడు చూశానట! వీడిముక్కూ మొఖమూ నాకు తెలీదు," అని ఆమె అంటూంటే టెలిఫోన్ మోగింది. మావారు చేశారు.

ఆ కుర్రాడు నేరుగా మా వారి దగ్గిరి కెళ్ళి మా అత్త గారు చేసిన మర్యాద చెప్పాట్ట. "పెద్దామె ఆమె ఏదో అస్తావిస్తంగా మాట్లాడితే. నీ తెలి వేమైంది?" అంటూ నన్ను చీవాట్లు పెట్టా రాయన. "రేపు చూడమ్మత్తకు తెలిస్తే, కొడుక్కు మనం చేసిన మర్యాదకు ఎంత బాధ పడుతుంది!" అని మావారు అంటూంటే అంత వరకూ ఏదో గుర్తుచేసుకోడానికి అవస్థ పడుతున్న నాకు, ఆ కుర్రా డెవరో చటుక్కున్న స్ఫురణ కొచ్చింది.

ఫోన్ పెట్టేసి మేడమీది కెళ్ళి ఫోటో ఆల్బమ్ తీసు కొచ్చి మా అత్త గారికి ఓ గ్రూప్ ఫోటో చూపించాను.

ఆ ఫోటో యిరవై యేండ్ల క్రితం ఆమె తిరుపతి వెళ్ళి నప్పుడు వాళ్ళ బంధుకోటితో తీయించు కున్నది.

"మీ ఒళ్లోవున్న పిల్లవాడు చూడమ్మ కొడుకూ, పరాంకుశం మనవడూ అని చెప్తూండే వారు. అతనేనా యీ కుఱ్ఱాడూ?" అంటూ గుర్తుచేశాను, ఆమె ఒళ్లోవున్న చిన్న పిల్లవాణ్ణి చూపుతూ.

"ఆఁ, అవునే! చూడమ్మ కొడుకు ప్రభాకరం! వీడేనా వాడూ? ఆ!నిజమే, నిజమే. వాడే వీడు....యిప్పుడు గుర్తొచ్చింది. చూడమ్మ పోలికలు వాడి ముఖంలో కొట్టొచ్చి నట్లు కని పించాయి. అయ్యో పాపం! ఎంత తిట్టాను! ఏమిటో నాకు మతిపోయిందా కాసేపూ. చిన్నప్పుడీ వెధవ నా ఒళ్లో కూర్చుని వాళ్లమ్మ పిల్చినా వెళ్లేవాడు కాడు. ఛా. ఛా, ఎంత పొరపాటు చేశాను! బిడ్డను ఎఱ్ఱటి ఎండలో మంచి నీళ్లుకూడా యివ్వకుండా తరిమేశానే! గేటుదాకా వెళ్ళి చూడవే! వున్నాడేమో" అన్నారు.

నేనో వైపు వచ్చే నవ్వు ఆపుకుంటూ ఆ "కుఱ్ఱాడు నేరుగా మీ అబ్బాయి దగ్గిరికే వెళ్ళి జరిగిం దంతా చెప్పాట్ట," అన్నాను.

"ఏమిటీ! యీ సంగతి అబ్బాయికి తెలిసిందా?"

"తెలియడమేకాదు, మధ్య నేను చీవాట్లు తిన్నాను. చూడమ్మ పిన్ని ఎంతబాధ పడు తుందోనని ఆయన చాలా నొచ్చు కున్నారు."

"యింతకీ వాడు అక్కడే వున్నాడా, వెళ్ళి పోయాడా?"

"యీ పాటికి వెళ్లే వుంటాడు. మళ్లీ ఏ ముఖం పెట్టుకుని యిక్కడికి వస్తాడు?" అన్నాను.

మా అత్తగారు తన తెలివి తక్కువకు ఆ రోజు సాయంకాలం దాకా తన్ను తాను తిట్టు కుంటూనే వున్నారు. మధ్య మధ్య పరాంకుశం గొప్పతనాన్నీ, చూడమ్మ మంచి తనాన్నీ పొగుడుతూ....సాయంకాలం కాఫీలవేళకు మా అత్త గారొక చేత్తో పాలగ్లాసూ, మరో చేతులో పాలు చల్లార్చేం దుకు మరొక గిన్నె పట్టుకుని ముందు వేపు హాల్లో కొచ్చి. "కృష్ణా" అంటూ సోఫాలో కూర్చున్నారు, గ్లాసు-గిన్నె ముందున్న టేబిల్‌మీద పెట్టి.

పోర్టికోలో ఏదో కారు ఆగింది. "కారొచ్చి నట్లుంది, నా మనవ డొచ్చాడా? చూడూ!" అన్నారు మా అత్తగారు.

"మీ మనవడికి యివ్వాళా రేపూ కూడా మెటర్నెటీ హాస్పిటల్లో డ్యూటీ వుంది. ఎల్లుండి యింటికి వస్తా నన్నాడు," అని నే నంటూండ గానే పోర్టికోలో నుంచి టాక్సీ ఒకటి వెళ్ళి పోయింది. ఆ టాక్సీలో వచ్చిన ఒక ఆడ, ఒక మగ, యిద్దరూ చేతుల్లో చెరో పెట్టే పట్టుకుని లోపలి కొచ్చారు.

వా ళ్లెవరో నాకు గుర్తురాలేదు. మా అత్తగారు కూడా కళ్ళు చిట్లించి చూస్తూ వాళ్ళిద్దర్నీ గుర్తుపట్టే ప్రయ త్నం చేస్తున్నారు. ఎందుకయినా మంచిదని, "రండి రండి కూర్చోండి!" అన్నారు, ముందు జరిగిన పొరపాటు సరిదిద్దు కుంటూ, మా అత్తగారు. "ఎవర్రా మీరు? నాకు గుర్తు రావటం లేదూ!" అన్నారు చివరకు వుండబట్టలేక. వాళ్ళి

ద్దరూ పక్కన నవ్వి, "అదేంటవ్వా! మమ్మల్ని మర్చి పోయావా? నేను మీ అక్కగారి ఆడ బిడ్డ మనవణ్ణి. ఇది నా భార్య. మీపుట్టింటి ఆడపడుచే ఇది"—అన్నాడు.

తన పుట్టింటి పేరు విన్న మా అత్తగారు సంతో షంతో చివాల్న లేచారు. ఆవచ్చి నావిడ దగ్గిరవెళ్ళి, ఆవిడ చెయ్యి పట్టుకుని "ఏమే! మా అక్క ఆడపడుచు మనవ రాలా? పెళ్ళికి మమ్మల్ని పిలవకుండా చేసుకున్నారా?" అంటూ సరసం ఆడి, "చూడగానే గుర్తు పట్టలేకపోయ న్రా! చిన్నప్పుడు చూశానాయె! ఏ వనుకో వాకరా మీ రెవరిని అడిగినందుకు," అంటూ ముందు జరిగిన పొర పాటు మరోసారి దిద్దుకున్నారు, మా అత్తగారు. "అన్నట్లు నీ పేరు మర్చిపోయారా!"

"నా పేరు కృష్ణమూర్తి. కిట్టూ, కిట్టూ అంటుండే వారు, మీ అక్కగారూ, మీరూ."

"ఆ! అవునవు, ఇప్పుడు జాపకం వచ్చింది. నువ్వా జానకమ్మ రెండో మనవడుకిట్టువా!" అన్నారు ఏదో గుర్తుకు తెచ్చుకుంటూ. అవు నన్నట్లు తలూపాడు అతను.

మా అత్తగారు తక్షణం కనుబొమలు చిట్లించి, "తెలీకడుగుతా, ఏమీ అనుకోనాక. నువ్వుచిన్నప్పుడు వూరికే దొంగతనాలు చేస్తున్నావని నిన్ను తీసుకెళ్ళి చెంగల్పట్టు జైల్లో వేశారని మా అక్క చెప్పినట్టు గుర్తు" అన్నారు.

"అబ్బెబ్బే! ఆజానికమ్మ మనవడు కిట్టూవేరు! మీరు పొరపాట్న వినివుంటారు. మీ అక్కగారి మరో ఆడపడుచు తోడికోడలు జానకమ్మ మనవడు వాడు—యిప్పుడు బుద్ధి గానే ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు."

"అట్లాగా! నా తెలివి మండ! తిక్కముండని. మిమ్మల్ని వచ్చినప్పట్నుంచీ ప్రశ్నలేసి చంపుతున్నాను. ముసల్దాన్ని గుర్తు లేక ఏదో అడిగిందానికి ఏమి అనుకోకరా!" అంటూ క్షమాపణ చెప్పుకున్నారు మా అత్తగారు.

వాళ్ళద్దరికీ కాఫి తీసుకురమ్మని నాతో మా అత్తగారు కళ్ళతోనే చెప్పేశారు.

నేను లోపల్నుంచి రెండు కప్పుల్లో కాఫీ తీసుకొని వచ్చి వాళ్ళ ముందు పెట్టాను.

"అయితే ఇంత త్వరగా వెళ్ళి పోతారట్రా? లీవు లేకపోతే మళ్ళీ లీవు కోసం రాసుకోవచ్చులే! రాక రాక వచ్చారు. యీఒక్క రాత్రి వుండి తెల్లారగట్ల బండికి వెళ్ళి పోతామంటున్నారే! ఎంత కిలాడీలో చూశావా! విజయ నగరంలో బయల్దేరి పదిహేను రోజులైందట. రామేశ్వరం, కన్యాకుమారీ, మధుర, బెంగుళూరు అన్నీ చూసుకుని వస్తున్నారట. మనింట్లో రెండురోజులు కూడా వుండేందుకు వీల్లేకుండా ఒక్క పూట మాత్రం మిగుల్చు కొచ్చారు. ఎంత గట్టివాళ్లో చూశావా?" అని మా అత్తగారు నాతో అంటూంటే, "ఎల్లుండి ఆఫీసులో జాయిన్ కావాలి. లేకపోతే వుంటాని కేం!" అన్నది అతని భార్య.

ఆవిడ వేసిన మేకప్ నా కెందుకో వికారంగా కనిపించింది. ముఖం నిండా పౌడరు, పెదాలకు లిప్‌స్టిక్, కళ్లకు వికారంగా కాటుక, కనుబొమలు దిద్దడం - అంతా వీధిభాగోతం మనిషిలా కనిపించింది.

మా అత్తగారు నన్ను వెళ్ళి ఆవిడ పక్కన కూర్చోమని కళ్ళతో రెండు మూడు సార్లు చెప్పారు. అయినా ఎందుకో ఆవిడ పక్కన కూర్చోడానికి మనస్కరించక మా అత్తగారి పక్కనే కూర్చున్నాను.

"అయితే, యింతకీ యింకా పిల్లా జెల్లా లేరన్న మాట! అదేమిట్రా పెళ్ళయి పదేళ్ళం టున్నావ్‌! పోనీ రామేశ్వరం వెళ్లారు, అక్కడ నాగప్రతిష్ఠ చేస్తే బాగుండేదిగా? మీలాగే పదేళ్ళూ, పదిహేనేళ్ళు కూడా పిల్లల్లేని వాళ్ళు, వెళ్ళి నాగప్రతిష్ఠ చేసివచ్చి ఏడాది తిరక్కుండానే బంగారు ఎందులాంటి పిల్లల్ని కన్నారు."

మా అత్తగారి మాటలకు అవిడ సిగ్గు పట్టం కూడా నాకు వివరంగా కనిపించింది.

"వారికి దేవుడంటే నమ్మకంలేదు, అవ్వగారూ!" అన్నది ఆవిడ నవ్వుతూ.

ఆ మాట విన్న మా అత్తగారి నెత్తిమీద పిడుగు పడ్డట్లయింది.

"హారి భ్రష్టుడా! నాస్తికుడవైనావా? ఇదెప్ప ట్నుంచీ? మీ అవ్వ జానకమ్మ కెంత భక్తి! ఆమె పేర పార్థసారథిస్వామి గుళ్లో తళిగ వేయించేవాడు మీ తాత! ఎన్నివందల మందికి భోజనాలు పెట్టేవాళ్ళు! ఏంపూజలూ! ఏం వ్రతాలూ! ఆమె చెయ్యని వంటూలేవు. అట్లాంటి తులసివనంలో గంజాయి మొక్కలాగా నువ్వెట్లా పుట్టావురా?" అని మా అత్తగారు అతన్ని చీవాట్లు పెడుతూంటే అతను ఖంగారు పడుతూ. "అబ్బె, అదేం లేదవ్వా! నాకే భక్తి జాస్తి! యిది వూరికె నన్ను ఏడిపిస్తుంటుంది. రామే

శ్వరంలో నాగప్రతిష్ఠ చేసే వస్తున్నాం,'' అన్నాడు లేచి నిలబడుతూ.

''అవు నవ్వా. నేను తమాషా కన్నాను. అసలు అందుకే యిల్లు బయల్దేరింది.'' అన్నది ఆవిడ లేచి నిలబడుతూ.

''అట్లాగా! సరే యింకేం! ఒచ్చే ఏడాదికి పండు లాంటి బిడ్డ నెత్తుకుని రండి, మా యింటికి. అది సరేగానీ ఏం లేచారు?''

''ఏం లేదు. మా సామాన్లు పెట్టుకోడానికి వుంటా నికీ ఏదైనా రూము వుంటే,'' అని అతను అంటూండగానే, ''ఏదేనా రూమేం ఖర్మంరా! వెనకాల కొత్తగా కట్టాం గెస్టురూము. లక్షణంగా అందులో వుండవచ్చు మీరు. ఆ రూము చూపించవే, వాళ్ళకూ!'' అంటూ నాకు పురమా యించారు ఆవిడ.

నేను వాళ్ళిద్దర్నీ వెనక గెస్టు రూములో వదిలి మా అత్తగారి దగ్గిర కొచ్చాను. మా అత్తగారు నా చెవి దగ్గిరకొచ్చి, ''అదేంటే! దాని మేకప్పు అదీ, ఎంత వికా రంగా వుందో చూశావా? మగాడికి ఆడవేషం వేసినట్లుండ్లా? అయినా యీ వయసులో దాని కాషో కేమిటే? వాడైనా చెప్పగూడదూ! వుండు, వెళ్ళేలోగా దానికి బాగా బుద్ధిచెప్పి మరీ పంపుతాను. అట్లాంటి యింటికి రావలసిన కోడలా యిది! ఛీ ఛీ,'' అని అంటూంటే, ఎవరో ఒకాయన గొడుగూ, కళ్ళజోడూ, పాతకాలం పంచెకట్టూ, చింపికోటుతో చెప్పులు విడిచి లోపలి కొచ్చాడు.

మా అత్తగారూ, నేనూ, ఆయన్ను ప్రశ్నార్థకంగా చూట్టంతో ఆయనే సోఫాలో కూలబడుతూ, "అమ్మా, కొస్త మంచి తీర్థం యిప్పించండి, నేను మీ తండ్రిగారి స్నేహితుడు కరణం కామయ్యగారి కొడుకునమ్మా!" అంటూ, తను తాను పరిచయం చేసుకున్నాడు. వాళ్ళ తండ్రి గారి పేరు వినగానే మా అత్తగారికి ప్రాణం లేచొచ్చి నట్లయింది.

"అట్లాగా! కూర్చోండి. ఏమిటో మిమ్మల్నంతా చూసి యాభై ఏండ్ల పైమాటే అయింది. అంతా బాగున్నారా? ఎంత మంది పిల్లలు?"

"నలుగురండీ. యిద్దరాడా, యిద్దరు మగ," అని అతను మా అత్తగారితో మాట్లాడు తూంటే నేను మంచి నీళ్ళ కోసం వెనక వేపు కెళ్ళాను.

ఆ వచ్చిన భార్యా భర్తలు ఏదో గుసగుస లాడుకోడం వినిపించింది. నన్ను చూసి ఆగి పోయారు. నేను మంచినీళ్ళు తెస్తూంటే, అతను వచ్చి, "ఎవరండీ, ఆ వచ్చిన మనిషి? మీకు తెలుసా?" అని అడిగాడు ఆత్రుతగా.

"అబ్బే లేదండీ! మా అత్తగారి తండ్రి గారికి తెలుసట." నా మాటలకు భార్యా భర్తలు ఒకరి ముఖాలు ఒకరు చూసుకొన్నారు.

"చూడండీ! అతనొక పెద్ద దొంగ. అత నిట్లాగే వచ్చి బంధుత్వాలు కలిపి యింట్లో దొంగతనాలు చేసి డబ్బూ నగలూ పట్టికెళ్ళి పోతూంటాడు' యీ సంగతి మాకు తెలుసునని అతనికి తెలియదు లెండి. మాతో పాటే రైల్లో వచ్చాడు. మా ఆవిడ ఒంటిమీద వున్న నగల

మీద కన్నేశాడు. మేం రైలు దిగినప్పట్నుంచి మమ్మల్ని వెంటాడుతున్నాడు. మీ అత్తగారి వూరు కరణం కొడుకూ కాదు ఏమీ కాదు. అతని వుద్యోగం యిదేనని మాకు రైల్లో అతనికి తెలిసినవాడు రహస్యంగా చెప్పి మమ్మల్ని రక్షించాడు. ఒట్టి దొంగ వెధవ. వెంటనేపంపిం చెయ్యండి. యిక్కడ మేం వున్నామని గూడా తెలియ నివ్వకండి. అటునుంచి అటే పంపించెయ్యండి. వెంటనే వెళ్లి పెద్దామెతో పక్కకు పిల్చి మేం చెప్పిందంతా చెప్పండి. లేక పోతే మీకూ మాకూ కూడా డేంజర్!'' అన్నాడు కిట్టూ.

నా కెందుకో విపరీతంగా భయం వేసింది. యిదేదో డిటెక్టివ్ నవల్లా వుందే, అనుకుని మంచినీళ్లు తీసుకెళ్ళి అతని ముందు పెట్టి మా అత్తగార్ని పక్క రూములోకి పిలిచి, కిట్టూ చెప్పిం దంతా చెప్పాను.

''ఉండు! నన్ను బురిడీ కొట్టించాలని చూస్తాడా మా అబ్బ పేరు చెప్పి? దొంగ వెధవ,'' అని మా అత్త గారు మండిపడుతూ హాల్లో కెళ్ళారు. ఆశ్చర్యం! అత నక్కడ లేడు!

''ఏడీ? పారిపోయాడేవ్! చూశావా! హవురా! హవురా! ఎంత మోసం! పట్టపగలు దొంగలు తిరిగేకాలం వచ్చిందే! మంచి నీళ్ళ గ్లాసు ఎత్తుకుపోయాడా, వుంచాడా చూడు,'' అంటూ సోఫా పక్కనున్న గ్లాసు చూసి, ''వుంచాడే, వాడి పుణ్యమాయిరి! నేనెంత తిక్కముండనో చూడు! మా అక్క మనవడూ, కోడలూ యిప్పుడే వచ్చారూ, వాళ్లూ రాత్రికుండి రేపు ప్రొద్దుటే వెళ్ళిపోతున్నారూ, వాళ్ళతో

కూడా రాత్రికి ఫోంచేసి తెల్లారగట్ల వెళ్ళొచ్చని చెప్పాను. సరే అన్నాడు. హవురా! హవురా! యింకెవర్ని నమ్మడం? దొంగకీ, మనిషికీ తేడాలు తెలీని కాలం వచ్చిందే!" అంటూ మా అత్తగారు వెనకవేపు కిట్టూ వాళ్ళున్న దగ్గిరి కెళ్ళారు.

"చూశావురా, కిట్టూ! నువ్వు సమయానికి చెప్పక పోతే మా గతి ఏమయ్యేదో నాయనా. దేవుడిలా వచ్చావు! పైగా మీ యిద్దరితోబాటు రాత్రి భోజనానికి వుండమని బల వంతం చేశాను, తిక్కముండను. మేం కనుక్కున్నామని పసి కట్టాడో ఏమో, తిరిగి చూసేసరికి కాలికి బుద్ధి చెప్పాడ్రా!"

"అట్లాగా?" అంటూ ఒక్కసారి గతుక్కుమన్న కిట్టూ, అతని భార్య ఒకరి ముఖాలు ఒకరు చూసుకున్నారు.

"ఏమిట్రా ఆలోచిస్తున్నారు?"

"అబ్బే ఏం లేదవ్వా! అసలు వాడెవడై వుంటాడా అని ఆలోచిస్తున్నాం."

"అదేరా! యిప్పుడంతా ఏదో లేట్లు అంటున్నారే! బహుశా వాళ్ళల్లో వాడేమో! వాళ్ళంతా పెద్ద మనుషుల్లాగానే వస్తారటగా?"

"అవు నవును. మళ్ళీ అతనొస్తే లోపలకి వదలొద్దని ఘూర్కాతో మీరే వెళ్ళి చెప్పండవ్వా! చాలా డేంజర్ మనిషి." అన్నాడు కిట్టూ, భార్యవైపు చూస్తూ.

"ఓయమ్మో! అట్లాగా? అయితే యిప్పుడే చెప్తాను." అంటూ హడావిడిగా హాల్లో కెళ్ళారు మా అత్తగారు.

కిట్టూ నన్ను చూసి, ''చూడండీ, మేమిద్దరం అట్లా తోట్లోకి వెళ్ళి కాసేపు తిరిగి వస్తాం,'' అన్నాడు.

''అలాగే. రూము తాళం వేసుకెళ్తారా?'' అన్నాను.

''అబ్బే! మనింట్లో మనకి తాళా లెందుకండీ?'' అంటూ, ''రావోయ్!'' అని గదిలో ఏదో సర్దుతున్న పెళ్లాన్ని కేకేశాడు.

నేను హాల్లో కెళ్లేసరికి మా అత్తగారు ఘూర్కాతో మాట్లాడి లోపలికి వస్తున్నారు.

ఆమె వెనకాలే అంతకు ముందొచ్చిన కరణం హడావిడిగా వచ్చాడు.

అతన్ని చూడగానే మా అత్తగారికి ఒళ్లు తెలీని కోపం వచ్చింది.

''దొంగ వెధవా! మళ్లీ వచ్చావా?'' అని యింకా ఏమో ఆమె అనబోతూంటే అతను నవ్వుతూ, ''దొంగ వెధవ లెవరో మీకిప్పుడే తెలుస్తుంది. కమాన్!'' అంటూ తన వెనకాలే వచ్చిన పోలీసు సిబ్బందితో యింటివెనక వేపుకు పరుగెత్తాడు. ఒక్క క్షణం మా అత్తగారికీ, నాకూ గుండె ఆగినట్లయింది.

గుడ్లు తేలేసి మేం చూస్తుండగానే వాళ్ళన్న రూమంతా వెతికి వాళ్ళ పెట్టెలు రెండూ పట్టు కొచ్చారు.

ఆ పెట్టెల్లో ఒట్టి చెత్త కాగితాలూ, ఒక పేంటూ, ఒక షర్టూ వున్నాయి.

‘‘దొంగ వెధవలు కాస్తలో తప్పించుకు పోయారు!’’ అన్నాడు కరణంగా వచ్చిన సి. ఐ. డి. తను పడ్డ కష్టం అంతా వృథా అయినందుకు బాధపడుతూ.

భార్యా భర్తలుగా వచ్చినయిద్దరూ మగవాళ్లేనట!

బస్సులో ఎక్కి పారిపోయిన నక్సలైట్లు వీళ్ళేమో నని అనుమానిస్తున్నారట పోలీసులు. ఆమాట విన్న మా అత్తగారు గుండె బాదు కుంటూ, ‘‘ఓయమ్మో! ఓయి నాయనో! యింతసేపూ నేను దొంగల్తో మాట్లాడానే! నేను దొంగలకి మర్యాదచేశానే! నా తల తిరుగుతూందే! నీళ్ళే!’’ అంటూ ‘ఫిట్’ వచ్చి పడి పోయారు సోఫాలో.

‘‘పాపం, పెద్దమ్మగారికి పెద్ద షాకే! డాక్టర్ని, పిలి పించమంటారా అమ్మా?’’ అని అడిగాడు సి. ఐ. డి. కరణంగారు.

‘‘ఒద్దండీ! యీ ఫిట్సు ఆమెకు అప్పు డప్పుడూ వస్తూంటాయి. యిల్లాంటి సమయాల్లో. కానేపటికి ఆమే లేచికూర్చుంటారు.’’ అన్నాను.

‘‘అలాగా! అయితే నేను వెళ్తానమ్మా! యిక ఆ యిద్దరూ పారిపోయినట్లే! నేను రావడం ఎట్లాగో పసి గట్టి. లోపలి కెళ్లిన మీతో వాళ్ళు నేను దొంగనని చెప్పి వుంటారని తెలిసే, మీ అత్తగారితో మీరు నా విషయం చెబు తూన్నప్పుడు నేను పక్క కాంపౌండు కెళ్ళి పోలీస్ స్టేషన్‌కు ఫోన్ చేశాను. నేను చెప్పకుండా వెళ్లింది పోలీస్‌కోసమే నని వాళ్ళు పసిగట్టి, నేవచ్చేలోగా పారిపోయారు. వాళ్ళి

ద్దర్నీ నేను మూడు రోజుల్నుంచీ వెంటాడు తున్నానమ్మా? తోట్లోనుంచి ఆ వెనకాల గుడిసెల మీదుగా తప్పించుకు పోయి మొఫసల్ బస్సు పట్టుకోనుంటారు. త్వరగా వెళ్లాలి. పాపం, మీకు శ్రమ కలిగించాం, క్షమించండి!'' అంటూ సి. ఐ. డి., అతని వెనకాల పోలీసులూ వెళ్ళిపోయారు త్వరత్వరగా.

మా అత్తగారు ఫిట్‌లో నుంచి తెప్పరిల్లి, యీ లోకంలో పట్టానికి అరగంట పట్టింది.